

पद १९३

(राग: झिंजोटी - ताल: दीपचंदी)

सखे ग आण त्या हरिला । न ये कां गुंतला कोठें । तयाविण जीव
तळमळतो । पडेना चैन मज कोठें ॥१॥ कोण्या सवतीच्या
गृहामध्यें बसला । तिच्या मोहामध्यें फसला । न जाणों मजवरी
रुसला ॥२॥ पलंगी एकटी निजल्यें । मदन दाहानें गजबजल्यें ।
झुरझुरोनी मनी थिजल्यें ॥३॥ कुचद्वय फार तटतटले । बंद
कंचुकीचें फिटले । शरीरामाजीं द्रव सुटले ॥४॥ आतां मी काय
करूं बाई । तडकती छाती आणि बाही । जाउनि श्रीहरि आणा

बाई ॥५॥ सखा माणिकप्रभु दावा । मूर्ति ती हृदयीं कोंदावा ।
फिटेल मग विरहाचा दावा ॥६॥